

ΦΩΜΙΛΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
και χαρά 'σ'τον πουχεί γρόσα.

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'στὴν γῆν ἔδρευομεν τῶν Παρθενῶνων.

Τῶν δρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὄκτ' ὠ φ ρ ἄ γ κ α εἶ ν α ι μ ὄ ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα δμως μέρη—δ ἔ κ α φ ρ ἄ γ κ α κ α ι ' σ τ ὸ χ ἔ ρ ι .

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου Τσελεπῆ
δτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρῶνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλν.

Τετάρτη τοῦ Μᾶν
κι' ὁ κόσμος βρωμαί.

Πούτους ἑπτακόσα σὺν ἑξήντα τρία,
περὶ μεταλλείων τῶν φαδάρια.

Φαδουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος διέτος.

- Π.—'Ακουσες πόση γίνεται κουβέντα κι' ὀμιλία
γι' αὐτὰ τὰ μεταλλεῖα;
- Φ.—Συνειθισμένα πράγματα, πολὺ χαζὸς μὴν εἶσαι,
γιὰ τέτοια κουρουφέζικα μὴν παρκαυγνίζεσαι.
- Π.—Δὴ γὰρ δὲν εἶναι, Φαδουλή, ποὺ μέσα 'στὸ κρεβάτι
γι' αὐτὰ τὰ νέα μέταλλα νὰ μὴ διζβάσω κατὶ,
καὶ σὺ θαρρεῖς γελῶσα
ταιαῦτα μεταλλεῖα;
- Φ.—Φαμπαρόνε τῆς Ἀθήνας, μὴν ἀκοῦς τοὺς φαμπαρόνους...
καὶ δὲν ξέρεις, Περικλέτο, πῶς καὶ τῶρα κι' ἀπὸ χρόνους
χρηνοῦνται μεταλλεῖα, καὶ τὰ πέρουν ἄρον ἄρον
φίλοι φίλων ἐπισήμων καὶ κομπάροι τῶν κομπάρων;

Μάθε, πρόσωπο γελῶιο
καὶ τῶν δρόμων Ἀρκελίνε,
πῶς τὸ κάθε μεταλλεῖο
γιὰ τὰ μούτρα σου δὲν εἶναι

Μάθε καὶ τὰ μεταλλεῖα
πῶς τὰ πέρουν μεγαλεῖα,
καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ἀφίνου

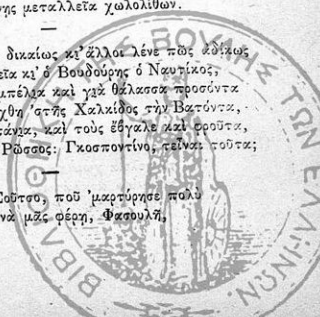
γιὰ νὰ κάνουνε κουβέντα,
καὶ νὰ γράψουν καὶ νὰ σβύνουν
σὺν βλακειῖς μὲ πατέντα.

Ἔως πότε θὰς εὐήθης
καὶ βλακεντίος συνήθης,
καὶ θ' ἀκοῦς κραυγῆς τοῦ πλήθους
γιὰ Λοκρίδος λευκολίθους;

Μὴ γι' αὐτὰ κουβέντα κάνης,
μὴ μαρῖνεσαι, μὴ σκάνης.
Μόνο λόγια νόμιζε τα καὶ συνήθη τῶν συνήθων
κι' ἔλαρρῃ τῶν ἐλαρρῶν,
πρὶν 'στὸ μέρος τῶν νερῶν
καμμιὰ μέρ' ἀνακαλύψης μεταλλεῖα γωλολίθων.

Π.—'Ἄλλοι λένε πῶς δικίως κι' ἄλλοι λένε πῶς ἀδίκως
ἐμπλεξε 'στὰ μεταλλεῖα κι' ὁ Βουδούρης ὁ Ναυτικός,
πούχει κτήματα κι' ἀμπέλια καὶ γὰρ θάλασσα προσόντα
καὶ τοὺς Βασιλεῖς ἐδέχθη 'στῆς Χαλκίδος τὴν Βατόντα,
καὶ τοὺς ἔβγαλε σαμπάνια; καὶ τοὺς ἔβγαλε καὶ φρούτα,
κι' ἔλεγε κι' ὁ Δοῦς ὁ Ρώσος; Γκοσποντίνο, τρεῖνα τοῦται;

'Ἄλλοι λένε γιὰ τὸν Σούσου, ποὺ μαρτύρησε πολὺ
τὰ νερά τοῦ Θριακίου νὰ μὲς φέρη, Φαδουλή,

πως και τοστος έχει τάχα μερικὸ ἄσθ μεταλλεΐα,
κι ἔκανε τοῦ κυρ θανάτῃ τοῦ Λοκροῦ καταγγελίαι.

Φ. — Ὁ θανάσῃς Ἐυταξίαις, ὁ πολιτῃς ὁ Λοκρὸς,
ὁ σταυλοῦς, ὁ πυκρὸς,
ὁ μεγάλος σκανδαλιώτης, ὁ λαμπρῶν τοῦ παντοῖου
τῆς Λοκρίδος συμπόλιτας, τοῦς Ὀξείαις κι Ὀπουντίους.

Ὁ θανάσῃς Ἐυταξίαις, ποῦναι μὲς ἄπ' τὸ Δαδί
κι ἔχει μαρολιτικῃ μαρολιτοῦ,
ποῦναι κι παπὰ παιδί,
μὰ κι ἔγγυον τοῦ διαβόλου,
τοῦτος ἀνεψε μὲ δάξ, Περιλλῃ τεμπελαχῆ,
κι κατέθηκε σὲ βάθῃ μεταλλεΐων σκοτεινῶ.

Τοῦτος τ'ἔρσιε κι πάλι σκανδαλιώτικο κοντύλι,
τοῦτος ἔθυωσε τὸν Κόντη, τοῦτος κι τὸν κυρ Βασιλῆ,
τοῦτος ἔκανε ν' ἄρχισῃ μεταλλεΐων συνουλίαι,
ὁ δὲ Κόντης θυμωμένος ἄκίρως καταγγελίαι,
κι κατόπιν, Περιλλέτο, δίνει μὲ μὲ τὸν κερπίφρονε,
κι παγαίνει ἄς Ἄργαστοῦ με τὸν Ἄδω τὸ πῆλιν.

Ὁ θανάσῃς ἄπ' τὸ σπῆτι μὲ πολλῃ προμεθορ βγαίνει φ
κι ἄς τὸν Συμβολικωγράφῃ τὸν Σκαυθώγερκα πηγαινε,
τὸ ποδῆρι τοῦ πνετ,
σὲ γερτιῶν ἀρχαίαι σκίβει, τοῦ τοσπομῶς οὔ
κι εὐερετήριαι ζῆται
κι συμβόλαια ζεθάβει.

Κι εἰς ἔρενας συμβολικῶν
παλαιοῦ, κονισαλῶν,
τὸν πολύτιμον κερῶν τοῦ σπατῆλῃ καταγγελλεΐαι,
τοῦ διαβόλου τὸν θανάσῃ παῖ πηγαινε κι ἄς τῆσται

Πηλαιοῦν εὐερετηρίων ζεταίωρε τὸν ἀποπῆ,
πότε βγαίει τὸν Νοδῆαν, πότε βγαίει κι τὸν Ράτῃ,
πότε βγαίει τὸν Τκομορῃ, πότε τὸν Καρῆαπειαι,
μὸνον σὺ δὲν ἔχει, ἔσον, μὴτε δὲ κληρονομείαι.

Αἰεὶ γὰρ τὰ μεταλλεΐαι
κι τοῦς περῆναι τὸν ἀέρα,
πῆλιν ἄς τὸν Κηταριῶν
κι ἀνακρινεΐ ἔχει περῆναι

Τῆσταις κι ἄς τῆσταις ἄς τῆσταις ἄς τῆσταις
κι τοῦ λένε μερμῆ
κι τῆσταις ἄς τῆσταις ἄς τῆσταις

«Κυρ θανάσῃ, γιναι τῆσταις
κι ζῆταις πῆλιν βεθλαίαι,
μῆσις ἔπειθι δὲν ἔχεις
μερικὸ ἄσθ μεταλλεΐαι»

Πλὴν τ' αὐτῆς τοῦ κυρ θανάσῃ δὲν ιδροῦναι ἄπ' αὐτῆς
τὰ γελοία χωριτῆ
πολεμίων ἀναλάτων,
κι ὅλο μᾶστιμας πορετινε,

κι φωνᾷε τις κατὰ τῶν
θὰ τὰ κᾶρῃ τετατίν.

Κυρ θανάσῃ, τοῦ φωνᾷου, ἔλα ἄγιο ἄσθ κλέσ σου,
νὰ μὴν εὐρεσ τὸν μπαζ σου.

Τρέμε τὴν ὄργην τοῦ Κόντη, Κερχωτικῶν λιγερῆ,
τὸν Βουδορῆ κι τὸν Σούτου, Ποσειδῶνα τοῦ νεροῦ.
Πρόσεξε μὴν πάθῃς κᾶθῃ, κι μὲ κᾶθῃ μακροῖστο
πρόσεξε μὴν πᾶς ἄρεστο.

Τέτοιαι λέγονται σπουδαίαι, Περιλλῃ γλωσσολογίαι,
κι ὁ παπποῦς ὁ Θεοδωράκης, ποῦναι ἄς τῆς εὐθύναι μὲνα,
τὰς εὐθύναι τοῦ πολεμοῦ τῶρα πᾶς θὰ παρητήσῃ
κι γι αὐτῆ τα μεταλλεΐαι νέαις ἄλλαι θὰ ζήτησῃ.

Π. — Πρωτομαγιά, Πρωτομαγιά, μὲ τᾶιρους κι μ' ἀγγουριαι,
ἄσθ περιβόλις τρέξει ν' ἄρχισοῦν τὰς ἀνιτοῦραι.
Δρέψατε πάλιν, Ἑλλῆνας, στεφᾶνῶν ροδοχρῶσαι
εἰς τοῦ Μαΐου τοῦς κηρύους κι εὐδοῖαι Παραδεισῶσαι,
καὶ τὴν Τκομορῃ στέψατε, τοῦ κυρ Βασιλῆ γινώμον,
ὄστις ὡς μεθορ ὀριον
πρὸς τὸν θανάσῃ κινεΐ,
κι ἄς ὄσῃται τί θὰ γίνῃ.

Στέψατε κι Καρῆαπειαν, τοῦ Σούτου τὸν γνωστὸν,
κι Ηεταπᾶκαπερῆσποῦλον, ποῦναι σεβαστὸν,
τοῦ κι μὲ τῶτασ κινεΐται σὺζήτῃσι μεγάλῃ,
κι οἳ σὺς κι μάλι ἴ σὺς κατὰ τοῦ λέν κι οἴ Γέλλοι.

Φ. — Πρωτομαγιά, Πρωτομαγιά, πετοῦν ἡ πεταλοῦσαι,
δρέψατε πάλιν, Ἑλλῆνας, τὸν ἀγγουριῶν τῆς φλοῦδακ,
κᾶθῃ Ρωμῆοῦ μεταλλεΐου νὰ στέψατε τὴ μούσῃ...
ἀγὼ δὲν δρέσῃ δὲ εἶτε, γινῃ ἔπειθι νῆπ γινώδῃ.

«Αὐτῆσταις ἄς τῆσταις ἄς τῆσταις ἄς τῆσταις
«Αὐτῆσταις ἄς τῆσταις ἄς τῆσταις ἄς τῆσταις
κι ὀμολογῶνται μεταλλεΐαι,
κεκαλλιῶναι καὶ χρωμαίαι,
κι τῆσταις ἄς τῆσταις ἄς τῆσταις» — Π

«Βατρός! βραῖται τὸ βωλιῃ βραῖται τὸ λαγοῦσαι κωτῆς κᾶρ
καὶ πακαροῦσαι δρέψατε κᾶθῃ εἰς κᾶθῃ — Π
κι τὸν Νοδῆαν στέψατε, ἄς τῆσταις ἄς τῆσταις ἄς τῆσταις
ποῦ πῆτος πῆτος ζήτησῃ τὸ μεταλλεΐαι τοῦτο.

Κι αὐτῆς τὸ ζήτησε ποτὲ, πλὴν δὲν ἀνεζητήθη,
ποτὲ δὲν τὸ ἀκηρῶναι, πλὴν ἐστὶ ἐλησῶνται
Αὐτῆς ὁ βίος Μάιος κινῶναι δὲν εἶναι, ἄς τῆσταις ἄς τῆσταις ἄς τῆσταις
τῶν μεταλλεΐων μᾶς λιποῦν περισπασμοῖς κι ὀδύνησται
κι εἶσιον, ὅσοι μεταλλεΐαι παντοδαπὰ δηλονεΐ κᾶθῃ κᾶθῃ
χωρῇ μεγάλαις γινωμῆαις κι μᾶστιμα ἄς τῆσταις ἄς τῆσταις
τὸν δερνε βασιλιῶτα περιφῆρ βλακείαι,
κι σεῖοναι κὶ δηλῶσαις
κι δι' ἔγγαφῃ γλώσσαις
ὡς ὄρα σταθερότητος εἰς στήθῃ γυναικείαι.

Πρωτομαγιά, Πρωτομαγιά,
πῆτῃ κρῆσῃ, ὄσῃται ἄς τῆσταις ἄς τῆσταις
μὲ στέψατε κι τὸν Ἄγκυον

